

Dimecres 17 de juny 2020
Publicat al blog: Diari Cívic

Avui a la Val d'Aran celebra el seu 11 de setembre i ho explico així per a tota aquesta colla de patriotes catalans que *passen* dels aranesos.

Vergonyosos els programes informatius de TV3, la nostra televisió pública, que un dia com avui a aquesta Festa no hi dedica uns espais generosos, només una càpsula informativa del viatge del President de la Generalitat Quim Torra a Vielha.

Almenys aquest any hi va el President, abans hi enviaven qualsevol Conseller o en altres èpoques hi enviaven el únic fill de Pujol que no hi ha dubte que és un xoriço, que en aquell moment tenia les responsabilitats governamentals del govern i diem-ne la “carpeta aranesa”.

A mi les festes, les processons i tota la pesca litúrgica m'interessen ben poc, sinó m'interessa ni la catalana, tampoc m'interessa l'aranesa.

A mi el que m'interessa és Aran com a País, com a Pàtria i com part de la Nació Occitana.

Molts *pixapins* de Barcelona i de totes les capitals de comarca de Catalunya es pensen que un aranès és un català, i no ho és: és un aranès i punt. Com un català no és espanyol, és català i punt.

I a més es creuen que Aran és una meravella de paisatge, amb muntanyes espectaculars, llacs i tot de meravelles naturals. Ah!,

sense oblidar la neu !!! . I els *pixapins* també s'equivoquen, el més important de la Val d'Aran és la seva gent. La seva GENT, en majúscules.

Dones i homes carregades d'història i de respirar aire net, que quan veuen un català, pensen: -Ara el fotérem.

Perquè un aranès a més de tenir un temperament d'ós bru fort, té una vessant *foteta* a l'estil de "fer-se el suec", o "fer-se l'andorrà", que és una altra modalitat de *passar* de nosaltres. "Fer-se l'aranès" és un concepte potent de passar i enforquillar-te quan convé i un català inconscient pot arribar a fer-s'hi mal, en tota aquesta operació ancestral. (Sempre hi ha l'aranès *modernet* que dirà que tot això no és veritat. Problema de desarrelament, el seu).

No només és la nostra culpa de no saber res essencial dels aranesos, a part de quatre obvietats, o de creure que és una estació d'esquí o que els aranesos lliguen els gossos amb llonganisses. També la classe política aranesa és culpable de no explicar-se més. I també perquè hi ha una classe política aranesa que ha vingut a la capital catalana a fer carrera política i el primer que ha fet és *des-aranitzar-se*. No cal dir noms.

El Síndic d'Aran, el President d'Aran, tant si es convergent, socialista o està pintat del color ideològic que sigui, si ho féssim bé els independentistes de pro, hauríem de considerar-lo com la segona autoritat d'aquesta nostra "Autonomia" que s'hauria de dir de "Catalunya i Aran".

Em perdonareu perquè quan parlo d'Aran no sóc objectiu, sóc profundament subjectiu. Aran és per a mi un País molt estimat. On he estimat com mai. Quan a les quatre de la matinada cada dia editàvem un diari en aranès i amb un fred descomunal començàvem a repartir-lo pels pobles, cada dia era contribuir amb un petit gra de sorra a que una cultura fos viable en termes moderns. I això marca per sempre.

Jo m'he fet gran a Aran i no per les muntanyes, ni pels llacs, ni pel cel tant net, m'he fet gran per la seva gent.

Joan-Ramon Colomines-Companyns